

Carta a qui maltracta

Avui he quedat amb en Pau, m'ha dit que volia parlar amb mi. He de reconèixer que quan em va trucar em vaig sorprendre molt, ja que feia mesos que no parlàvem. Jo ja havia deixat enrere aquella etapa de la meua vida. Hem va costar molt afrontar els meus problemes, i no tenia ganes de recordar aquells temps. De totes maneres li vaig dir que sí. Ens hem trobat a la plaça de l'estació i ens hem assegut al banc on ens agradava passar les tardes parlant i rient sense que importes res més.

Li he preguntat què volia. No m'ha respòs, tenia ganes d'acabar amb aquella conversa i marxar ja cap a casa. M'he aixecat i de cop m'ha agafat del braç bruscament. M'ha estirat cap al banc altra vegada. Sense deixar-me anar m'ha dit a cau d'orella: "si no ets feliç amb mi no ho seràs amb ningú". He vist com de la seva butxaca sortia una navalla. En aquest moment la meua única reacció ha sigut córrer. He anat cap a casa i quan he arribat, amb els ulls plens de llàgrimes he abraçat a la mare. No podia parlar, no he estat capaç d'explicar-li tot el que ha passat. M'he tancat a l'habitació. No vull saber res més d'ell, MAI.

Ahir els pares van anar a buscar les coses de l'àvia a casa seva. Les van deixar a l'entrada. La trobava molt a faltar, així que vaig anar a mirar les caixes. No sabia que buscava, però entre les seves coses vaig veure un vell diari. El vaig reconèixer ja que quan era petita ella me'l va ensenyar, i em va prometre que quan morís el podria agafar. Vaig llegir-lo. Aquest petit text que he escrit era l'última pàgina que estava escrita. No puc parar de plorar. La meua àvia sempre ha sigut el meu exemple a seguir i ara encara estic més orgullosa d'ella.

Pensar que ella només tenia catorze anys. No puc creure que aquesta història hagi passat fa seixanta anys. No puc creure que la nostra societat segueixi així. No puc.